

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5847/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Sanji Vodopija kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Lade Kordić (ranije: Trpčevski) iz Zagreba, Ede Murtića 4, OIB: 80555599849, zastupane po punomoćnici Nensi Šarić, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 17. ožujka 2026. godine u nazočnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice Nensi Šarić, odvjetnice i zamjenice punomoćnika tuženika Andree Škopac, odvjetničke vježbenice, dana 29. travnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba Ugovora o kreditu broj 016-1061/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran dana 19. 07. 2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, pod poslovnim brojem OU-1754/2005, kojeg su sklopili tužiteljica i tuženik, sadržana u čl. 5. Ugovora o kreditu, a koja glasi:

„Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% (nulacijelihdevedesetposto) maksimalno 7.500,00 HRK (sedamtisućapetsto kuna)...“

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužiteljici Ladi Kordić iz Zagreba, Ede Murtića 4, OIB: 80555599849, iznos od 480,65 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. srpnja 2005. pa do isplate i to do 31. prosinca 2007. po kamatnoj stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 679,64 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. travnja 2026. godine pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita, sklopila s Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditorom dana 18.07.2005. godine Ugovor o kreditu broj 016-1061/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran dana 19. 07. 2005. godine kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, pod poslovnim brojem OU-1754/2005 (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu). Trgovačko društvo Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. izmijenilo je tvrtku u Addiko Bank d.d. što je upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu, rješenjem broj Tt-16/22619-2 od dana 11.07.2016.g. Tužiteljica sada nosi prezime KORDIĆ temeljem sklapanja braka, dok se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora prezivala TRPČEVSKI. Člankom 2. Ugovora o kreditu tuženik je odobrio tužiteljici kao korisniku kredita stambeni kredit za kupnju stana u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 86.200,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita. Člankom 4. Ugovora o kreditu ugovoren je rok otplate kredita odo 31.07.2030. Člankom 5 Ugovora o kreditu je propisano:

"Prije isplate kredita odbijaju se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% (nula cijelih devedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRK (sedam tisuć a petsto kuna).

Korisnik kredita se nadalje obvezuje da će snositi sve troškove u svezi s izradom Ugovora, javnobilježničke i sudske pristojbe, Korisnik kredita se obvezuje snositi i druge eventualno nastale nuzgredne troškove. "

Tužiteljica navodi da je predmet spora zahtjev za utvrđenje djelomične ništetnosti ugovora o kreditu (namjenski kredit), odnosno uglavka glede naplate troškova obrade kredita u iznosu od 0,90% maksimalno 7.500,00 HRK, te posljedično zahtjev za isplatu naplaćene ulazne naknade u iznosu od 480,65 EUR uvećano za zakonsku zateznu kamatu od dana naplate do isplate, kao povrat stečenog bez osnove. Na iznos od 3.621,51 kuna primijenjen je fiksni konverzijski tečaj HRK/EUR 7.5345, te je dobiven utuženi iznos u eur od 480,65 eur. Prema specifikaciji isplate kredita tuženik je tužiteljici dana 28.07.2005.g. obračunao i naplatio trošak obrade kredita u iznosu od 3.621,51 kuna. Naplata je vidljiva i u priloženom otplatnom planu (prvi redak, stupac po nazivom Druge uplate gdje je naznačen iznos od 775,80 CHF i odnosi se zbrojno na naplaćenu ulaznu naknadu i interkalarnu kamatu). Tužiteljica navodi da joj nitko od službenika tuženika prilikom podizanja kredita nije spominjao niti naglašavao odredbu čl. 5 predmetnog Ugovora, a kojom se određuje trošak obrade kredita, niti je na tu odredbu i posljedice iste upozorena kod potpisivanja ugovora kod javnog bilježnika. Tužiteljica navodi da nije mogla utjecati na sadržaj predmetnog ugovora budući se radilo o tipskom ugovoru tuženika koji je isključivo tuženik pripremio i dostavio u javnobilježnički ured na potpisivanje i ovjeru i bez mogućnosti tužiteljice da utječe na tekst ugovora. Tužiteljica je platila trošak solemnizaciju ugovore kod javnog bilježnika, te nije bila svjesna da je povrh troška javnog bilježnika tuženik ustegnuo od ukupno odobrenog iznosa kredita u svoju korist i predmetni iznos od 3.621,51 HRK za nedefinirane i nejasne usluge. Tužiteljica ističe kako su ništetne i nepoštene odredbe

predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno prije isplate kredita odbiti u korist tuženika jednokratni trošak obrade u iznosu od 0,90% (nula cijelih devedeset posto) maksimalno 7.500,00 HRK (sedam tisuć i petsto kuna). Tužiteljica je ugovorila predmetni kredit kao fizička osoba radi kupnje stana kako je navedeno u čl. 2. Ugovora o kreditu, dakle u osobne nekomercijalne svrhe i sa ciljem koji nema nikakve veze sa poslovnom djelatnošću. Status potrošača vidljiv je iz samog ugovora o kreditu, budući namjena za koju je tužiteljica kao fizička osoba s tuženikom zaključila ugovor o kreditu nije radi trgovačke, poslovne ili profesionalne djelatnosti korisnika kredita. Prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla, tuženik svoj „kreditni proizvod“ prikazao kao gotov, unaprijed pripremljen proizvod i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim odredbama, slijedom čega je postupajući protivno načelu savjesnosti i poštenja kao osnovnom načelu obveznog prava predmetnim ugovornim odredbama uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. g. s izmjenama (kao *lex specialis*), koji odredbom čl. 81. st. 1 i 2. propisuje da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo je nepoštena, ako je suprotna načelu savjesnosti i poštenja odnosno uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača. Ujedno iz sporne odredbe ugovora o kreditu nije jasno što se točno plaća ustegnutim iznosom kredita. Ako je tužiteljica platila osobno troškove solemnizacije ugovora kod javnog bilježnika, nije jasno što je još trebala platiti tuženiku dabi se odobreni kredit isplatio tužiteljici. Stoga je sporna ugovorna odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača. U prilog osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljice, tužiteljica navodi ujedno da je sudska praksa donijela već značajan broj presuda koje su ustalile i ujednačile sudske prakse prvostupanjskih i drugostupanjskih sudova na području Republike Hrvatske, potvrđenih i odlukama Vrhovnog suda, a iz čijih obrazloženja proizlazi kako je tuženik, zajedno s drugim kreditnim institucijama u Republici Hrvatskoj ugovarao nepoštena, a time i ništetna odredbe u ugovorima o kreditu u dijelu naplate tzv. ulazne naknade. Kako su, dakle, odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovoreno plaćanje ulazne naknade to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Nadalje sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima tuženik je dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnima. Slijedom navedenog, tužiteljica predlaže utvrditi ništetnom odredbu sadržanu u čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je određeno plaćanje troškova obrade kredita u visini od 0,90% od iznosa kredita, sve na način kako je to pobliže navedeno u točki I. izreke ove presude, te potražuje od tuženika isplatu iznosa od 480,65 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28.07.2005. godine pa do isplate, uz naknadu troškova postupka sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik ne spori da je s tužiteljem dana 28. srpnja 2005. sklopio Ugovor o kreditu broj 016-1061/2005, te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu označenom u tužbi. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora kao suviše visoko naznačenoj, te predlaže istu odrediti u iznosu od 480,65 EUR. Tuženik prvenstveno ističe da je u ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u visini 0,90 % iznosa kredita, stoga sporna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe.

Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 0,90% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kredita institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Nadalje, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03) i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja ugovora o kreditu ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Naime, riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti ugovor o kreditu s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe u tužbi da bi tuženik postupio nepošteno i nesavjesno ugovaranjem sporne naknade, a što bi dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od

86.200,00 CHF (u kunskoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 0,90%. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. S obzirom na navode tužitelja kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 5. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja spornih troškova pa do isplate. Ističe prigovor zastare. U daljnjem tijeku postupka na ročištu održanom dana 17. ožujka 2026. priznaje da je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 3.621,51 kn/480,65 EUR dana 28.07.2005. Predlaže tužbeni zahtjev tužiteljice odbiti u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o kreditu broj 016-1061/2005 od 18.07.2005.g. (list 27-35 spisa), specifikaciju isplate kredita (list 8 spisa), otplatni plan (list 48-56 spisa), pregled prometa za klijenta (list 59-62 spisa), specifikaciju uplata (list 63-64 spisa), kao i cjelokupnu spisnu priležecu dokumentaciju, te saslušao tužiteljicu kao stranku.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 18.07.2005. godine, te isplata iznosa od 480,65 EUR.

6. Među strankama nije sporno da je tužiteljica s tuženikom dana 18.07.2005. godine sklopila Ugovor o kreditu broj 016-1061/2005 i to na iznos od 86.200,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, kao i da je u čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% maksimalno 7.500,00 kn. Nije sporno niti to da je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 3.621,51 kn/480,65 EUR dana 28.07.2005. Sporno je da li se radi o ništetnoj odredbi, pa posljedično tome i da li je osnovan zahtjev za povrat plaćene naknade.

7. Tužiteljica saslušana kao stranka u svom iskazu navodi da je dana 18.07.2005. sklopila s prednikom tuženika predmetni ugovor o kreditu na iznos kunske protuvrijednosti od 86.200,00 CHF na rok otplate od 25 godina. Kredit je bio namijenjen za kupnju stana u Strmcu Samoborskom radi rješenja njezinog stambenog pitanja i u tom stanu je živjela do 2012. godine kada se udala te je stan kasnije prodala. Stan koji je kupljen od predmetnog kredita nikada nije iznajmljivala, već je isti koristila isključivo za stanovanje. Nikada nije bila vlasnik trgovačkog društva niti obrta. Ugovor o kreditu je bio sastavljen od strane banke i bio joj je prezentiran na potpis kao "uzmi ili ostavi", tako da uopće nije imala mogućnost

pregovaranja o pojedinim ugovornim odredbama. Ugovor je prije potpisa pročitala i tek tada je uočila da je u čl. 5. ugovora ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% od iznosa kredita, maksimalno 7.500,00 kn, s time da ju nitko nije upozorio da će joj se prije isplate kredita odbiti troškovi obrade kredita, niti joj je pojašnjeno koji se točno troškovi podmiruju tom naknadom, niti zašto su isti ugovoreni u visini od 0,90%. Kredit je u cijelosti otplaćen. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika odgovorila je da je ugovor prije potpisa pročitala i bile su joj jasne bitne odredbe ugovora odnosno iznos kredita, visina rate i rok otplate. Prilikom potpisa ugovora nije mogla izračunati točan iznos koji će joj biti naplaćen za troškove obrade kredita već eventualno približan iznos, budući da je u ugovoru navedeno da će se troškovi obrade naplatiti u visini od 0,90%, ali nije navedeno po kojem tečaju (srednjem ili prodajnom) i na koji dan će se naknada obračunati.

8. Cijeneći iskaz tužiteljice, koji je ovaj sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivala logično i životno uvjerljivo, a na njezin iskaz niti tuženik nije imao primjedbi, sud smatra utvrđenim da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo jer je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora, te je bila uvjet sklapanja istog, s time da tužiteljici nije pojašnjeno na što se ista zapravo odnosi i zašto iznosi baš 0,90% od iznosa kredita. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o kreditu (list 27-35 spisa) također je utvrđeno da niti u istom nije navedeno od čega se sastoje troškovi obrade kredita i zašto su određeni upravo u visini od 0,90% od iznosa kredita.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03 – dalje: ZZP) koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 59. ZZP-a propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP-a propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Prema odredbi čl. 295. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

10. Dakle, obzirom na citirani sadržaj odredbe čl. 81. ZZP-a na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% od iznosa kredita maksimalno 7.500,00 kn.

11. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužiteljica mogla pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužiteljica na temelju članka 5. Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u utuženom iznosu, to je očito da je sporna odredba čl. 5. Ugovora prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je ta odredba nepoštena u smislu čl. 81. st. 1. ZZP/03, te ništetna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. istog Zakona.

12. Slijedom navedenog sud je prihvatio zahtjev tužiteljice i utvrdio da je odredba sadržana u čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% od iznosa kredita ništetna i stoga odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

13. Ovdje valja napomenuti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (NN 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (NN 15/14) kojim je izrijeком dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača. Pri tome sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

14. Kako je odredba čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Stoga je tuženik temeljem odredbe čl. 323. ZOO-a dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, dakle ovdje utuženi iznos koji je naplatio na ime naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena dana 28.07.2005. godine u iznosu 480,65 EUR.

15. Po stavu ovog suda neosnovan je prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa posljedično tome ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 5. Ugovora o kreditu. U

odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu, te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. godine zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove sudske odluke.

16. Slijedom navedenog, sud je tužiteljici dosudio plaćeni iznos naknade za obradu kredita u iznosu od 480,65 EUR. Na dosuđeni iznos tužiteljici pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Naknada je naplaćena dana 28.07.2005. godine, što među strankama nije sporno, pa su zatezne kamate dosuđene tekuće od 28.07.2005. godine u skladu s postavljenim zahtjevom, a po stopi propisanoj čl. 29.st.2. ZOO-a.

17. Tužiteljica je u tužbi naznačila vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.480,65 EUR, budući je uz kondemnatori zahtjev za isplatu iznosa od 480,65 EUR postavljen i deklaratori zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe za koji vrijednost predmeta spora iznosi 1.000,00 EUR, pa kako se u ovoj pravnoj stvari dokazi izvode u pogledu deklaratornog zahtjeva i zahtjeva za isplatu tj. više zahtjeva, to je vrijednost predmeta spora određena prema zbroju vrijednosti oba zahtjeva, a sve sukladno čl. 37.st.1. ZPP-a.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl.154. st.1. i čl.155. ZPP-a.

19. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu sa zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe 100 bodova (Tbr. 7/1), za sastav podneska od 29.01.2026.g. 100 bodova (Tbr. 8/1) i za zastupanje na ročištu 17.03.2026. 100 bodova (Tbr. 9/1), dakle ukupno 300,00 bodova, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eura sukladno spomenutoj Tarifi iznosi 600,00 eura. Nadalje, tužiteljici je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 EUR i sudske pristojbe na presudu od 53,09 EUR, tako da je tužiteljici sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 679,64 EUR. Na tako utvrđeni iznos troška tužiteljici su dosuđene zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a.

20. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. travnja 2026. godine

Sutkinja:
Sanja Vodopija

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu od 53,09 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-55918**

Kontrolni broj: **07cd6-2cda5-5fb86**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.